

Furie en fortuin

Lauren Groff

Furie en fortuin

VERTAALD UIT HET ENGELS DOOR
MAAIKE BIJNSDORP EN
LUCIE SCHAAP

HOLLANDS DIEP

Oorspronkelijke titel: *Fates and Fortunes*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Riverhead, 2015

© Lauren Groff, 2015

© Vertaling uit het Engels: Maaïke Bijnsdorp en Lucie Schaap, 2015

© Nederlandse uitgave: Hollands Diep, Amsterdam 2015

© Omslagfoto: Getty Images, Rodrigo Corral

Omslagontwerp: Bloemendaal & Dekkers

Typografie: Perfect Service, Schoonhoven

Foto auteur: © Megan Brown

ISBN 978 90 488 2557 8

ISBN 978 90 488 2558 5 (e-book)

NUR 302

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hollands Diep is een imprint van Overamstel uitgevers bv

OVERAMSTEL

uitgevers

www.overamstel.com

Voor Clay
[Vanzelfsprekend]

Fortuin

1

Een dichte druilregen uit de hemel, als een plots vallend gordijn. De zeevogels staakten hun gekrijs, de oceaan viel stil. Het licht dat uit de huizen over het water viel verflauwde naar grijs.

Er kwamen twee mensen het strand op. Zij blond en elegant in een groene bikini, hoewel het mei was en koud in Maine. Hij lang, levendig. In hem schitterde een licht dat de aandacht trok en vasthield. Ze heetten Lotto en Mathilde.

Even bleven ze staan kijken bij een getijdenpoel vol stekelige beestjes die bij het verdwijnen zandsliertjes deden opwervelen. Toen nam hij haar gezicht tussen zijn handen en kustte haar bleke lippen. Hij had op dat moment kunnen sterven van geluk. In een visioen zag hij de zee oprijzen en hen verzwelgen, hun huid afstropen en hun beenderen in de diepte over haar koraalkiezen laten rollen. Met haar naast zich, dacht hij, zou hij zingend heendrijven.

Hij was dan ook jong, tweeëntwintig, en ze waren die ochtend in het geheim getrouwd. Enig melodrama was hem gezien de omstandigheden wel te vergeven.

Haar vingers die achter in zijn zwembroek verdwenen schrooiden zijn huid. Ze duwde hem voor zich uit naar achteren, een met strandlathyrus begroeide duinhelling op en weer naar beneden tot waar de zandwal de wind tegenhield en het warmer aanvoelde. Onder haar bikinitopje kleurde haar kippenvel bleekblauw als de maan en waren haar tepels van de kou naar binnen getrokken. Ze zaten nu op hun knieën, hoewel het zand ruw was en pijnlijk schuurde. Het deed er niet toe. Ze bestonden alleen nog uit mond en handen. Hij trok haar benen naar zijn heupen, drukte haar tegen de grond, dekте haar toe met zijn warmte tot ze ophield te rillen, vormde een duin met zijn rug. Haar geschaafde knieën wezen naar de hemel.

Hij verlangde naar iets woordeloos en krachtigs: wat? Zich in haar te hullen. Hij stelde zich een leven voor waarin hij altijd haar warmte om zich heen zou voelen. De mensen in zijn leven waren hem als dominostenen een voor een ontvallen. Elke beweging pinde haar verder vast, zodat ze hem niet kon verlaten. Hij stelde zich een leven lang neuken op het strand voor tot ze zo'n stokoud stelletje met een huid als gelakt walnotenvlees zouden zijn dat 's ochtends snelwandelde. Ook op hoge leeftijd zou hij haar nog de duinen in leiden en zijn lust botvieren op haar sexy tere vogelbotjes, de kunstheupen, de bionische knie. Dronebadmeesters die hoog in de lucht opdoken, met hun lampen flitsten en 'Ontuchtigen! Ontuchtigen!' omriepen om hen beschaamd te verjagen. Dit, voor altijd. Hij sloot zijn ogen en wenste het. Haar wimpers op zijn wang, haar dijen om zijn middel, de eerste voltrekking van die doodenge stap die ze hadden gezet. Trouwen was voor altijd.

[Hij had voorbereidingen getroffen voor een heus bed, iets ceremoniëlers: hij had het strandhuis van zijn kamergenoot Samuel gekraakt, waar hij sinds zijn vijftiende nagenoeg elke zomer had doorgebracht en waarvan hij wist dat de sleutel verstopt lag onder het schild van de karetschildpad in de tuin. Een huis vol Schotse ruiten en Libertystoffen en Fiestaservies onder een dikke laag stof. De logeerkamer met 's nachts de drie lichtflitsen van de vuurtoren en beneden het kiezelstrand. Zo had Lotto zich de eerste keer voorgesteld met dit beeldschone meisje dat hij had omgetoverd tot zijn vrouw. Maar Mathilde had gelijk dat ze hem had aangezet tot consummatie in de openlucht. Ze had altijd gelijk. Daar zou hij gauw genoeg achter komen.]

Het was te snel voorbij. Toen zij het uitschreeuwde, vlogen de achter de duin verscholen meeuwen als een hagelschot naar de laaghangende wolken op. Later zou ze hem de schaafwond op haar achtste ruggenwervel laten zien, van een mosselschelp waar hij haar steeds opnieuw tegenaan had geduwd. Ze lagen zo dicht op elkaar geperst dat als ze lachten zijn lach opsteeg uit haar buik en de hare uit zijn keel. Hij kuste haar jukbeenderen, haar sleutelbeen, de blanke huid van haar pols met de blauwe aderen als wortelstelsels. Zijn vreselijke

honger waarvan hij had gedacht dat die gestild zou zijn was dat niet. Het einde zichtbaar in het begin.

‘Mijn vrouw,’ zei hij. ‘Van mij.’ Misschien kon hij in plaats van zich in haar te hullen, haar ook in één hap doorslikken.

‘O?’ zei ze. ‘Natuurlijk. Omdat ik bezit ben. Omdat mijn koninklijke familie me heeft geruild voor drie ezels en een tobbe boter.’

‘Ik hou van je botertobbe,’ zei hij. ‘Mijn botertobbe nu. Zo zilt. Zo zoet.’

‘Ho,’ zei ze. Ze lachte niet langer haar lach, zo verlegen en immer aanwezig dat het een schok was haar van dichtbij zonder te zien. ‘Niemand is van iemand. We hebben iets grootsers gedaan. Iets nieuws.’

Hij nam haar bedachtzaam op, beet teder in het puntje van haar neus. Hij had de afgelopen twee weken met alle macht van haar gehouden en haar daarbij als doorzichtig beschouwd, een glazen plaat. Hij kon haar doorzien tot aan de goedheid in haar levenskern. Maar glas is breekbaar, hij zou voorzichtig moeten zijn. ‘Je hebt gelijk,’ zei hij. En hij dacht: nee. Dacht hoe verregaand ze van elkaar waren. Hoe vast en zeker.

Tussen zijn huid en de hare was slechts een streepje ruimte, amper genoeg voor lucht, voor het laagje zweet dat nu afkoelde. En toch was er een derde persoon, hun huwelijk, tussen geglipt.

2

Ze klommen over de rotsen naar het huis dat ze helder oplichtend in de grijsheid hadden achtergelaten.

Een eenheid, huwelijk, uit afzonderlijke delen gesmeed. Lotto luidruchtig en vol licht, Mathilde stil en op haar hoede. Je zou geneigd zijn te denken dat hij de beste helft vormde, degene die de toon zette. Het is waar dat alles wat hij tot dan toe had geleefd gestaag naar Mathilde had toegewerkt. Dat als zijn leven hem niet had voorbereid op het moment waarop zij ten tonele zou verschijnen, ze geen 'zij' zouden zijn geweest.

De druilregen zwol aan tot druppels. Ze liepen gehaast over het laatste stuk strand.

[Laat hen daar achter, blijf hen zo zien: slank, jong, vanuit het donker naar de warmte komend, rennend over het koude zand en de rotsen. Later zullen we naar hen terugkeren. Vooralsnog is hij degene van wie we onze ogen niet kunnen afhouden. Hij is vooralsnog degene die schittert.]

Lotto was gek op het verhaal. Hij was, zo zei hij altijd, geboren in het oog van een orkaan.

[Van meet af aan een formidabel gevoel voor timing.]

Zijn moeder was toen een schoonheid en zijn vader nog in leven. Zomer, eind jaren zestig. Hamlin in Florida. Het plantagehuis zo nieuw dat de prijskaartjes nog aan de meubels hingen. De luiken waren niet dichtgetimmerd en maakten een vreselijk kabaal toen het onstuimige begin van de orkaan overtrok.

Nu heel even zon. Regenwater drupte van de bittersinaasappelbomen. In de rust het bulderen van de bottelarij dwars over het twee hectare grote, met struikgewas begroeide land van zijn familie. Op

de gang drukten twee dienstmeisjes, de kokkin, een tuinman en de opzichter van de fabriek hun oor tegen de houten deur. Binnen dreef Antoinette tussen de witte lakens en hield de reusachtige Gawain het verhitte hoofd van zijn vrouw tussen zijn handen. Lotto's tante Sallie zat gehurkt klaar om de baby op te vangen.

Lotto maakte zijn entree: een koboldje met lange armen en benen, enorme handen en voeten en uitzonderlijk krachtige longen. Gawain hield hem naar het licht bij het raam. De wind was weer opgestoken, altijdgroene eiken dirigeerden de storm met bemoste armen. Gawain huilde. Hij had zichzelf overtroffen. 'Gawain junior,' zei hij.

Antoinette had echter al het werk gedaan en het vuur dat ze voor haar man had gevoeld had zich nu al deels naar haar zoon verlegd. 'Nee,' zei ze. Ze dacht aan haar eerste afspraakje met Gawain, het roodbruine fluweel van het theater en *Camelot* op het doek. 'Lancelot,' zei ze. Haar mannen zouden allebei een riddernaam dragen. Ook zij was niet gespeend van gevoel voor humor.

Voor de orkaan opnieuw losbarstte, kwam de dokter om Antoinette weer dicht te naaien. Sallie wreef het babyhuidje in met olijfolie. Het voelde alsof ze haar eigen kloppende hart in haar handen had. 'Lancelot,' fluisterde ze. 'Wat een naam. Ze zullen je er geheid om in elkaar slaan. Maar wees niet bang. Ik zal ervoor zorgen dat het Lotto wordt.' En omdat ze zich achter het behang kon voortbewegen als de muis waar ze zo op leek, werd Lotto inderdaad zijn roepnaam.

De baby eiste alle aandacht op. Antoinettes lichaam was geruïneerd, haar borsten stukgekauwd. Zelf voeden was geen succes. Maar zodra Lotto begon te lachen en ze zag dat hij haar evenbeeld in het klein was, met haar kuiltjes in zijn wangen en haar charme, vergaf ze het hem. Wat een opluchting om haar eigen schoonheid terug te zien. In de familie van haar man moesten ze het niet van hun uiterlijk hebben, ze stamden af van zo goed als alles wat er in Florida woonde, van de oorspronkelijke Timucua-indianen, Spanjaarden, Schotten, ontsnapte slaven en Seminole-indianen tot op de bonnefooi naar het Zuiden afgereisd noordelingen; de meesten zagen eruit als over-

verhitte blanke schooiers. De spichtige Sallie had een spits gezicht. Gawain was behaard, enorm en zwijgzaam. In Hamlin grapte men dat hij maar deels menselijk was, afstamde van een beer die zijn moeder op weg naar de buiten-wc te grazen had genomen. Voorheen was Antoinette altijd gevallen voor gladde jongens met vetkuiven en soepele heupen die met hun geld te koop liepen, maar een jaar na hun trouwen was ze nog steeds zo in de ban van haar echtgenoot dat als hij 's avonds binnenkwam, ze hem volledig gekleed als in trance de douche in volgde.

Antoinette was als oudste van zes zussen opgegroeid in een koloniaal houten huis aan de kust van New Hampshire. In de winter tochtte het er zo vreselijk dat ze 's ochtends dacht dat ze zou sterven voor ze haar kleren aanhad. Lades vol opgespaarde knopen en lege batterijen. Zes dagen achtereen gepofte aardappels als avondmaal. Ze kreeg een volledige beurs voor Smith College, maar kwam daar nooit aan. Een tijdschrift dat in de trein openlag bij een artikel over Florida, bomen zwaar van gouden vruchten, zon, weelde. Warmte. Vrouwen met vissenstaarten die golfd en schakeringen van groen. Het was voorbestemd. Ze was blijven zitten tot het einde van de lijn, het einde van haar geld, volledig in de ban van Weeki Wachee. Toen ze het kantoor van de manager binnen stapte en hij haar tot haar middel vallende goudrode haar en haar golvende rondingen zag, prevelde hij: 'Ja.'

De paradox van de zeemeermin: hoe lomer ze oogt, hoe harder ze werkt. Antoinette lachte zwoel en betoverde. Lamantijnen gleden langs haar heen, zonnebaarsjes knabbelden aan haar haar. Maar het water was een kille drieëntwintig graden, de stroming sterk, de hoeveelheid lucht in de longen precies afgestemd op het evenwicht tussen drijven en zinken. De tunnel waar de zeemeerminnen door moesten zwemmen om het bassin te bereiken was donker en lang en soms bleef hun haar haken en voelden ze een ruk aan hun schedel. Ze kon het publiek niet zien, maar voelde de druk van de ogen door het glas heen. Ze zette alles op alles voor de onzichtbare kijkers, zorgde ervoor dat ze in het sprookje geloofden. Maar als ze haar lach opzette moest ze soms aan de sirenen denken zoals zij die kende: niet de

zoetsappige kleine zeemeermin die ze speelde, maar de meermin die haar tong, stem, staart en thuis opgaf in ruil voor een onsterfelijke ziel. En de meermin die een schip vol mannen tegen de rotsen kon zingen en onaangedaan toekeek als de verdoofde lichamen de diepte in zonken.

Natuurlijk ging ze naar de huisjes als ze werd ontboden. Ze ontmoette televisieacteurs, komieken en honkbalspelers en zelfs een keer de zanger met zijn draaiheupen in de jaren dat hij zichzelf had getransformeerd tot filmster. Ze beloofden van alles, maar niet een kwam zijn beloftes na. Er werden geen privévliegtuigen gestuurd om haar op te halen. Er kwamen geen onderonsjes met regisseurs. Ze werd niet in een huis in Beverly Hills ondergebracht. Ze werd dertig. Tweeëndertig. Vijfendertig. Ze zou geen filmsterretje worden, besefte ze toen ze de verjaardagskaarsjes uitblies. Haar enige vooruitzicht was het koude water, het trage ballet.

En toen liep Sallie de onderwaterzaal binnen, zeventien en zongeband. Ze was weggelopen, ze wilde leven! Meer dan haar zwijgzame broer, die achttien uur per dag in zijn bottelarij doorbracht en alleen thuiskwam om te slapen. Maar de zeemeerminnenmanager lachte haar alleen maar uit. Ze was veel te mager, meer paling dan waternimf. Ze sloeg haar armen over elkaar en ging op de vloer van zijn kantoor zitten. Hij bood haar een baantje als hotdogverkoopster aan om haar overeind te krijgen. En toen liep ze het verduisterde amfitheater binnen en bleef als aan de grond genageld staan voor het fonkelende glas, waarachter Antoinette in haar rode bikini-topje en met vissenstaart opging in haar optreden. Ze trok alle ogen naar zich toe.

Sallies hongerige aandacht vernauwde zich tot de omtrekken van de vrouw achter het raam en zou daar voorgoed aan vastgezogen blijven.

Ze maakte zichzelf onmisbaar. Ze naaide staarten vol pailletten voor poseerdoeleinden, leerde een duikfles gebruiken om de algen van de binnenkant van het glas te schrapen. Na een jaar, toen Antoinette op een dag onderuitgezakt in de tunnelkamer haar kletsnatte staart aan het afrollen was, schoof Sallie naar haar toe. Ze gaf Antoi-

nette een foldertje van het nieuwe Disneypark in Orlando. ‘Jij bent Assepoester,’ fluisterde ze.

Antoinette had zich nog nooit in haar leven zo begrepen gevoeld. ‘Ja,’ zei ze.

En zo was het. Ze kreeg de satijnen japon aangemeten met de hoepelrok, de tiara met de zirkoontjes. Ze kreeg een flatje tussen de sinaasappelbomen en een nieuwe huisgenote, Sallie. Antoinette lag op het balkon te zonnen in een zwarte bikini en met een rode veeg lippenstift toen Gawain de trap op kwam met in zijn armen de familieschommelstoel.

Hij vulde de deuropening: twee meter zeven, zo behaard dat zijn baard naadloos overging in zijn kapsel, zo eenzaam dat vrouwen het proefden in zijn kielzog als hij voorbijkwam. Hij werd als traag van begrip beschouwd, maar toen op zijn twintigste zijn ouders omkwamen bij een auto-ongeluk en hem en zijn zusje van zeven achterlieten, was hij de enige die doorhad wat de familiegrond waard was. Hij gebruikte hun spaargeld als aanbetaling voor de bouw van een fabriek om het schone, koude water uit de familiebron te bottelen. Florida’s geboorterecht terugverkopen aan de eigenaren ervan was misschien op het randje van immoreel, maar wel de Amerikaanse manier om geld te verdienen. Hij vergaarde rijkdom, gaf niets uit. Toen zijn honger naar een vrouw hem te machtig werd, liet hij het plantagehuis bouwen, omgeven door enorme witte Korinthische zuilen. Vrouwen waren gek op grote zuilen, had hij gehoord. Hij wachtte. De vrouwen bleven weg.

Toen belde zijn zus om hem op te dragen wat spulletjes uit het ouderlijk huis naar haar nieuwe adres te brengen en daar stond hij, happend naar adem bij het zien van de bleke Antoinette met haar rondingen. Het zij haar vergeven dat ze niet meteen doorhad wat ze aanschouwde. Arme Gawain met zijn woeste haardos en smerige werkkleding. Ze glimlachte en strekte zich weer uit om zich door de zon te laten aanbidden.

Sallie keek naar haar vriendin, naar haar broer en voelde de stukjes op hun plaats vallen. ‘Gawain, dit is Antoinette,’ zei ze. ‘Antoinette, dit is mijn broer. Hij heeft een paar miljoen op de bank.’ Antoinette

kwam overeind, zweefde de kamer door en schoof haar zonnebril naar boven. Gawain was zo dichtbij dat hij zag hoe haar pupil haar iris opslokte en hij zelf vervolgens in het zwart weerspiegeld werd.

Het was een haastige bruiloft. Antoinettes zeemeerminnen zaten met glinsterende staarten op de trappen van de kerk en gooiden handenvol visvoer naar het bruidspaar. Norse yankees gingen gebukt onder de hitte. Sallie had van marsepein een paartje gekleid voor op de taart dat bestond uit haar broer die met één arm een liggende Antoinette optilde, het adagio, de grande finale van de zeemeerminnenshow. Binnen een week was er meubilair voor het huis besteld, hulp aangenomen en stonden er bulldozers zand voor het zwembad uit te graven. Nu ze verzekerd was van een comfortabele toekomst, kon Antoinette geen andere manieren bedenken om het geld te besteden; voor de rest was alles van cataloguskwaliteit, goed genoeg voor haar.

Antoinette omarmde het comfort als iets wat haar toekwam; de liefde kwam onverwacht. Gawain verraste haar met zijn zuiverheid en zachtheid. Ze nam hem onder handen. Toen ze al het haar weg-schoor, trof ze een gevoelig gezicht aan, een lieve mond. Met de door haar aangeschafte hoornen bril en in zijn maatpakken zag hij er gedistingeerd, zo niet knap uit. Hij lachte naar haar van de andere kant van de kamer, getransformeerd. Dat was het moment waarop de vonk in haar opvlamde.

Tien maanden later kwam de orkaan, de baby.

De drie volwassenen gingen er als vanzelfsprekend van uit dat Lotto bijzonder was. Uitverkoren.

Gawain overlaadde hem met al de liefde die hij zo lang had moeten inslikken. Een baby als een uit hoop geboetseerd hompje vlees. Gawain, die zijn hele leven te horen had gekregen dat hij dom was, hield zijn zoon vast en voelde het gewicht van genialiteit in zijn armen.

Sallie zorgde dat het huishouden op rolletjes liep. Ze nam de kind-meisjes aan en ontsloeg ze weer omdat ze niet aan haar konden tippen. Toen de baby vast voedsel begon te eten, kauwde ze de ba-

naan en avocado voor en stopte die in zijn mondje alsof hij een kuiken was.

Zodra Antoinette het eerste lachje toegeworpen kreeg, richtte ze al haar energie op Lotto. Ze draaide Beethoven op volle sterkte op de stereo en riep er muziektermen bij waarover ze had gelezen. Ze deed schriftelijke cursussen vroeg-Amerikaans meubilair, Griekse mythologie, taalkunde en las hem haar opstellen van begin tot einde voor. Misschien zou dit kind, dat onder de erwtenpuree in zijn kinderstoel zat, maar een twaalfde van haar ideeën oppikken, maar niemand wist hoeveel er in een kinderbrein bleef hangen, dacht ze. Als hij een groot man werd – en ze wist zeker dat dat zou gebeuren – zou zij nu al een begin maken met zijn grootheid.

Dat Lotto over een fenomenaal geheugen beschikte, bleek tot Antoinettes genoegen toen hij twee was. [Een gave met een schaduwzijde; alles waaide hem aan, het maakte hem lui.] Op een avond las Sallie hem voor het slapengaan een kinderversje voor en de volgende ochtend kwam hij naar beneden, ging op een stoel in de ontbijtkamer staan en droeg het rijm luidkeels voor. Gawain applaudisseerde stomverbaasd en Sallie veegde haar ogen droog aan het gordijn. ‘Bravo,’ zei Antoinette rustig, en ze hield haar kopje op voor nog wat koffie, terwijl ze het trillen van haar hand verborg. Sallie begon vervolgens ’s avonds langere gedichten voor te lezen, die de jongen de volgende ochtend steeds foutloos opzei. Bij elk succes groeide zijn zelfverzekerdheid, het gevoel dat een onzichtbare trap werd beklommen. Als waterrelaties voor een lang weekend met hun vrouw naar de plantage kwamen, sloop Lotto naar beneden en kroop in het donker onder de lange eettafel. Daar in die grot zag hij voeten die uit mannenmoccassins puilden en de vochtige pastelkleurige oceaanschelpen van de vrouwenslipjes. Hij dook op onder het luidkeels declameren van Kiplings ‘If...’, wat hem op donderende ovaties kwam te staan. Het plezier in het applaus van de onbekenden werd lekgeprikt door Antoinettes zuinige lachje, haar zachte: ‘Nu naar bed, Lancelot’, in plaats van lof. Als ze hem prees, deed hij zijn best niet meer, had ze gemerkt. Puriteinen begripen de waarde van uitgestelde beloning.

In de klamme stank van Centraal-Florida, te midden van wilde steltlopers en direct van de boom geplukt fruit, groeide Lotto op. Vanaf het moment dat hij kon lopen bleef hij in de ochtenden bij Antoinette en ging hij er 's middags op uit om over de met struikgewas begroeide zandgronden te dwalen, langs de opborrelende koudwaterbronnen en door de moerassen met alligators die tussen de rietstengels door naar hem loerden. Lotto was een minivolwassene, welbespraakt, zonnig. Zijn moeder hield hem een jaar langer thuis en voordat hij naar de eerste klas ging, had hij nog nooit met andere kinderen gespeeld, want Antoinette voelde zich te goed voor het stadje en de dochters van de opzichter waren knoestig en wild en ze wist waartoe dat zou leiden, nee, dank u. Er waren mensen in huis die hem stilzwijgend bedienden: als hij een handdoek op de grond liet vallen, raapte iemand die op. Als hij om twee uur 's nachts iets wilde eten, verscheen dat als bij toverslag. Iedereen deed zijn best hem te behagen en Lotto, die geen andere voorbeelden had, deed op zijn beurt eveneens zijn best te behagen. Hij borstelde Antoinettes haar, stond toe dat Sallie hem droeg, zelfs toen hij al bijna even groot was als zij, en kon hele middagen stilletjes naast Gawain in diens werkkamer zitten, zich koesterend in de geruststellende kalmte die zijn vader uitstraalde, zo nu en dan afgewisseld door een plotselinge vlag humor die als de zon kon doorbreken en hen allemaal met de ogen deed knipperen. Alleen al de gedachte dat Lotto bestond maakte zijn vader gelukkig.

Toen hij vier was, haalde Antoinette hem op een nacht uit bed. In de keuken deed ze cacaopoeder in een kopje, maar ze vergat die aan te lengen. Hij at het poeder met een vork, die hij erin stak en aflikte. Ze zaten daar in het donker. Antoinette had al een jaar lang haar schriftelijke cursussen verwaarloosd omwille van een televisiepredikant die eruitzag als een door een kind uit piepschuim uitgesneden en met waterverf beschilderd borstbeeld. De vrouw van de predikant had permanente eyeliner en een kapsel dat uit ingewikkelde kathedralen bestond en dat Antoinette imiteerde. Antoinette bestelde bekeringscassettes en luisterde ernaar met een enorme koptelefoon en een cassettedeck aan de rand van het zwembad. Naderhand schreef

ze dan gigantische cheques uit, die Sallie vervolgens in de gootsteen verbrandde. ‘Lieverd,’ fluisterde Antoinette die nacht tegen Lotto. ‘We zijn hier om je ziel te redden. Weet je wat er met ongelovigen zoals je vader en je tante gebeurt als de dag des oordeels komt?’ Ze wachtte niet op het antwoord. O, ze had getracht Gawain en Sallie het licht te laten zien. Ze wilde niets liever dan de hemel met hen delen, maar ze lachten alleen verlegen en schrokken terug als ze erover begon. Zij en haar zoon zouden vanuit hun zetel in de wolken bedroefd toekijken als de andere twee beneden eeuwig brandden. Lotto móést worden gered. Ze streek een lucifer aan en begon met zachte, onvaste stem uit Openbaring voor te lezen. Als de lucifer uitging, stak ze de volgende aan en las verder. Lotto zag hoe het vuur zich door de dunne houten stokjes naar beneden vrat. Wanneer het vlammetje in de buurt van zijn moeders vingers kwam, voelde hij de warmte in zijn eigen vingers alsof hij degene was die zich brandde. [Duisternis, klaren, zeewezens, draken, engelen, ruiters, veelogige monsters; ze zouden tientallen jaren zijn dromen bevolken.] Hij zag zijn moeders mooie lippen bewegen, haar ogen verloren in de kassen. Hij werd ’s ochtends wakker in de overtuiging dat hij continu in de gaten werd gehouden, werd beoordeeld. Alsof hij de hele dag in de kerk zat. Hij trok een onschuldig gezicht als hij slechte gedachten had. Zelfs als hij alleen was, speelde hij toneel.

Lotto zou een gewone, slimme jongen zijn geweest als zijn leven op deze manier was doorgegaan. Het zoveelste bevoorrechte joch met de gebruikelijke jongenszorgen.

Maar de dag brak aan waarop Gawain zijn dagelijkse werkpauze om halfvier nam en over het uitgestrekte, groene gazon naar huis liep. Zijn vrouw lag met open mond en met haar handpalmen naar de zon gekeerd te slapen bij het zwembad, aan de kant van het diepe. Voorzichtig dekte hij haar toe met een laken om te voorkomen dat ze zou verbranden en kuste de binnenkant van haar pols. In de keuken stond Sallie koekjes uit de oven te halen. Gawain liep om het huis heen, plukte een loquat, liet de zure vrucht in zijn mond heen en weer rollen en ging naast de wilde roselle op de rand van de pomp zitten,

waar hij het zandpad afkeek totdat eindelijk zijn zoon verscheen, een mug, vlieg, bidsprinkhaan op zijn fiets. Het was de laatste schooldag voor de grote vakantie en Lotto was dertien. De zomer strekte zich als een brede, trage rivier voor Lotto uit. Vol orgies van herhalingen van afleveringen van series die hij had gemist door school: *Welcome Back, Kotter, Charlie's Angels*. 's Nachts op kikkerjacht bij de meren. De blijdschap van de jongen vulde het laantje met licht. Het feit dat zijn zoon bestond ontroerde Gawain, de jongen zelf was een wonder, groot en grappig en prachtig, beter dan degenen die hem hadden gemaakt.

Ineens trok de wereld zich samen rond zijn zoon. Verbazingwekkend. Het scheen Gawain toe dat alles van zo'n verschroeiende helderheid was doortrokken dat hij tot in de atomen kon kijken.

Lotto stapte van zijn fiets toen hij zijn vader bij de oude pomp zag zitten, waar hij een dutje leek te doen. Vreemd. Gawain sliep nooit overdag. De jongen bleef staan. Een specht roffelde tegen een magnolia. Een salamander schoot over zijn vaders voet. Lotto liet de fiets vallen en begon te rennen. Hij nam Gawains gezicht tussen zijn handen en zei zijn vaders naam zo hard dat hij, toen hij opkeek, zijn moeder zag komen aanrennen, de vrouw die nooit rende, een glilende witte flits als een vogel in duikvlucht.

De wereld openbaarde zich zoals ze was. Van onderaf bedreigd door duisternis.

Lotto had een keer gezien hoe zich plotseling een zinkgat opende dat de oude buitenplee had opgeslokt. Overal: zinkgaten.

Wanneer hij zich over de zandpaden tussen de pecanbomen haastte was hij altijd doodsbang dat de grond zich onder zijn voeten zou openen en hij het donker in zou vallen, en tegelijk dat het niet zou gebeuren. Alle dingen waar hij eerst zo'n lol aan had beleefd, verloren hun glans. De vijf meter lange alligator in het moeras, waaraan hij hele bevroren kippen voerde die hij uit de vriezer pikte, was nu maar een hagedis. De bottelarij gewoon een grote machine.

Het stadje keek toe hoe de jonge weduwe overgaf in de azalea's en door haar knappe zoon – dezelfde hoge jukbeenderen, hetzelfde

roodgouden haar – op de rug werd geklopt. Schoonheid maakt rouw extra schrijnend, treft rechtstreeks in het hart. Hamlin huilde om de weduwe en haar zoon, niet om de reus Gawain, die in het plaatsje geboren was.

Het was echter niet alleen rouw waardoor ze moest overgeven. Antoinette was weer zwanger en kreeg bedrust voorgeschreven. Maanden achtereen zag de stad aanbidders langskomen in dure auto's en zwarte pakken en met aktetassen en werd er druk gespeculeerd op wie de keus zou vallen. Wie wilde er nu niet met zo'n rijke, mooie weduwe trouwen?

Lotto werd de diepte in getrokken. Hij deed er alles aan om zijn schoolresultaten te laten kelderen, maar de leraren waren gewend hem als een uitstekende leerling te zien en weigerden daaraan mee te werken. Hij deed er alles aan om er voor zijn moeder te zijn en luisterde met haar opgezwollen hand in de zijne naar haar religieuze programma's, maar God had het bij hem verbruid. Het enige dat hij eraan had overgehouden waren de verhalen, de morele rechtlijnigheid, de zucht naar zuiverheid.

Antoinette kuste zijn handpalm en liet hem los, onbewogen als een zeeke in bed. Haar emoties waren ondergronds gegaan. Ze bezag alles vanaf een enorme afstand. Ze werd dik. En dikker. En uiteindelijk barstte ze open als een grote vrucht. Baby Rachel, de pit, viel eruit.

Als Rachel 's nachts wakker werd, was Lotto als eerste bij haar, ging in de stoel zitten en gaf haar de fles terwijl hij haar wiegde. Zij hielp hem het eerste jaar door, zijn zusje, dat hongerig was en dat hij eten kon geven.

Hij kreeg last van acne, een hevige uitbraak van puisten die gloeiden en klopten onder zijn huid; hij was niet langer een mooie jongen. Het maakte niet uit. De meisjes verdrongen zich om hem te mogen kussen, uit medelijden of omdat hij rijk was. In de zachte, zilte meisjesmonden – druivenkauwgom en warme tong – kon hij zich verliezen en het afgrijzen afschudden dat over hem was neergedaald. Zoenen op feestjes in zaaltjes en 's nachts in parken. Hij fietste door het donker van Florida naar huis, trapte zo hard hij kon, alsof hij

zijn verdriet voor wilde blijven, maar het verdriet was altijd sneller, haalde hem met gemak weer in.

Een jaar en een dag na Gawains dood liep de veertienjarige Lotto 's ochtends vroeg naar de ontbijtkamer om hardgekookte eieren te pakken, die hij wilde opeten tijdens zijn fietstocht naar de stad. Daar wachtte Trixie Dean op hem, wier ouders een weekend weg waren. In zijn zak had hij een flesje WD-40. Glijmiddel was belangrijk, hadden de jongens op school hem verteld.

Vanuit het donker klonk zijn moeders stem: 'Lieverd, ik heb nieuws voor je.' Hij schrok, knipte het licht aan en zag haar aan het hoofd van de tafel zitten in een zwart pak en met opgestoken haar, dat haar hoofd met vlammen kroonde.

Arme Muvva, dacht hij. Zo op drift. Zo dik. Ze dacht dat de pijnstillers die ze was blijven slikken na Rachels geboorte haar geheim waren. Dat waren ze niet.

Uren later stond Lotto knipperend met zijn ogen op het strand. De mannen met de aktetassen bleken geen aanbidders te zijn geweest, maar advocaten. Alles was weg. Het personeel was vertrokken. Wie moest nu het werk doen? Het plantagehuis, zijn kindertijd, de bottelarij, het zwembad, Hamlin, waar zijn voorouders altijd hadden gewoond: weg. Zijn vaders geest: weg. Ingeruild voor een onfatsoenlijke hoeveelheid geld. De omgeving was mooi, Crescent Beach, maar het huis was piepklein, roze en stond op palen in de duinen als een betonnen legodoos op stelten. Dicht struikgewas van zegepalm eronder en pelikanen die overhielden in de warme, zoute wind. Dit was een strand waar je met de auto op kon. De pick-ups waaruit thrashmetal dreunde werden aan het zicht onttrokken door de duinen, maar in huis kon je ze horen.

'Dit?' zei hij. 'Je had kilometers strand kunnen kopen, Muvva. Waarom gaan we in zo'n petieterig doosje wonen? Waarom hier?'

'Het was goedkoop. Het is per opbod verkocht. Dat geld is niet voor mij, lieverd,' zei zijn moeder. 'Het is van jou en je zus. Het zit allemaal in een fonds voor jullie.' Martelaarsglimlach.

Maar wat gaf hij om geld? Hij haatte het. [Zijn hele leven zou hij vermijden eraan te denken, zou hij de zorgen erover overlaten aan

anderen, zou hij ervan uitgaan dat hij wel genoeg had.] Geld was niet zijn vader, zijn vaders land.

‘Verraad,’ zei Lotto met tranen van woede.

Zijn moeder nam zijn gezicht tussen haar handen, probeerde de puisten niet aan te raken. ‘Nee, lieverd,’ zei ze. Ze lachte stralend. ‘Vrijheid.’

Lotto mokte. Hij zat alleen in het zand. Prikte met stokjes in dode kwallen. Dronk slush voor het winkeltje aan de doorgaande kustweg.

Toen ging hij een taco halen bij het kraampje waar de populaire jongens en meiden tussen de middag aten, deze miniyup in zijn polo en geruite korte broek en *docksiders*, terwijl de meisjes hier in hun bikinitopje naar de winkel gingen en de jongens hun shirt thuislieten om hun gespierde lichaam te laten bruinen. Hij was in-tussen al één meter tachtig, werd eind juli vijftien. [Sterrenbeeld Leeuw, wat alles over hem zegt.] Ruwe ellebogen en knieën, zijn haar plukkerig aan de achterkant. Die arme, gehavende, puisterige huid. De kluts kwijt, met zijn ogen knipperend, een halve wees. Het liefst zou je hem in je armen nemen om hem te troosten. Een paar meisjes hadden interesse getoond, vroegen hoe hij heette, maar hij was te overdonderd geweest om interessant te zijn en ze waren weer weggelopen.

Hij ging in zijn eentje aan een picknicktafel zitten eten. Er bleef een stukje koriander aan zijn lippen plakken, wat een knappe Aziatische jongen aan het lachen maakte. Naast de Aziatische jongen zat een meisje met woest haar, strepen eyeliner en rode lippenstift, een veiligheidsspeld boven haar wenkbrauw en een glinsterend nep-smaragdje in haar neus. Ze zat hem zo aandachtig op te nemen dat Lotto’s voetzolen begonnen te tintelen. Ze zou goed zijn in bed, begreep hij, zonder te weten hoe hij dat wist. Naast het meisje zat een dikke jongen met een bril en een sluwe blik in zijn ogen, duidelijk de tweelingbroer van het meisje. De Aziatische jongen was Michael, het aandachtige meisje was Gwennie. De dikke jongen zou het belangrijkste blijken. Hij heette Chollie.

Die dag was er nog een andere Lancelot bij het tacokraampje, die

Lance werd genoemd. Hoe toevallig is dat? Lance was broodmager, zag bleek door een gebrek aan groenten, liep geveinsd mank, droeg zijn pet scheef op zijn hoofd en had een T-shirt aan dat zo lang was dat het tot over zijn knieholtes hing. Hij liep beatboxend naar de wc en toen hij terugkwam hing er een walm om hem heen. De jongen achter hem schopte tegen zijn shirt en er viel een keuteltje uit.

Iemand riep: 'Lance heeft in zijn shirt gescheten!' Dat ging een tijdje rond tot iemand bedacht dat er nog een Lancelot was, een kwetsbaar, nieuw, vreemd uitziend joch, en aan Lotto vroeg: 'Hé, nieuwe, doe je het nu in je broek van angst?' Vervolgens zei hij: 'Broekeman moet een luier an.' Lotto stond met ongelukkig hangende schouders op, liet zijn eten staan en sjokte weg. De tweeling en Michael haalden hem onder een dadelpalm in. 'Is dat een merkpolo?' vroeg Chollie, en hij voelde aan de mouw van Lotto's shirt. 'Die dingen kosten tachtig dollar in de winkel.' 'Hou eens op met dat consumerisme, Choll,' zei Gwennie. 'Namaak, geloof ik,' zei Lotto schouderophalend, hoewel het dat overduidelijk niet was. Ze keken hem een tijdlang aan. 'Interessant,' zei Chollie. 'Hij is lief,' zei Michael. Ze keken naar Gwennie, die naar Lotto keek en haar ogen samenknep tot ze nog maar met mascara beklonterde spleetjes waren. 'O, best,' zuchtte ze. 'We kunnen hem wel houden, denk ik.' Ze had een kuiltje in haar wang als ze lachte.

Ze waren ouder, zaten twee klassen hoger. Ze wisten dingen die hij niet wist. Algauw bestond zijn leven alleen nog maar uit zand, bier en drugs. Hij stal de pijnstillers van zijn moeder om ze met de anderen te delen. Zijn verdriet om zijn vader vervaagde overdag, al werd hij 's nachts nog steeds huilend wakker. Toen hij jarig was, kreeg hij een kaart met daarop de toezegging van een wekelijkse toelage die idioot was voor een vijftienjarige. De zomer strekte zich tot ver in het schooljaar uit, de lesstof een peulenschil met zijn geheugen. Elke dag was er het strand, van direct na school tot 's avonds laat.

'Snuif dit,' zeiden de vrienden. 'Rook dit.' Hij snoof, hij rookte, vergat heel even.

Gwennie was de interessantste van de drie nieuwe vrienden. Er was iets in haar geknakt, al wilde niemand hem zeggen wat. Ze kon

opeens een vierbaansweg oversteken, stopte in de winkel spuitbus-
sen slagroom in haar rugzak. Ze had iets wilds, ook al woonde de
tweeling gewoon in een bungalow, hadden ze twee ouders en had
Gwennie in de onderbouw drie extra vakken voor snelle leerlingen
gevolgd. Gwennie hunkerde naar Michael, Michael legde zijn han-
den op Lotto's knieën als de anderen niet keken en Lotto droomde
er 's nachts van Gwennie uit te kleden en haar te laten kronkelen.
Eén keer pakte hij 's avonds laat haar koude hand en zij liet hem die
even vasthouden voor ze hem een kneepje gaf en losliet. Lotto stelde
zich soms voor dat hij als een vogel in zweefvlucht op hen neerkeek:
hoe ze achter elkaar aan liepen en alleen Chollie aan de zijlijn naar
de eindeloze rondjes van de anderen stond te kijken en zich er maar
zelden tussen probeerde te werken.

'Weet je,' zei Chollie een keer tegen Lotto. 'Volgens mij heb ik vóór
jou nog nooit een echte vriend gehad.' Ze waren in de speelhal, waar
ze videospelletjes speelden en met elkaar filosofeerden, waarbij
Chollie de bandjes napraatte die hij bij het Leger des Heils op de kop
had getikt en Lotto een schoolboek dat hij uit het hoofd kon citeren
zonder er iets van te begrijpen. Lotto keek naar Chollie en zag Pac-
man weerspiegeld in Chollies vettig glimmende voorhoofd en kin.
Chollie schoof zijn bril omhoog op zijn neus en wendde zijn blik af.
Lotto voelde tederheid. 'Ik mag jou ook graag,' zei hij, en hij wist pas
dat dat waar was toen hij het hardop uitsprak: Chollie met zijn lompe-
heid, zijn eenzaamheid en zijn onschuldige gelddorst deed hem aan
zijn vader denken.

Lotto's wilde leven hield maar tot oktober stand. Een handjevol
maanden voor zoveel veranderingen.

Dit zou het keerpunt worden: laat in de middag, zaterdag. Ze wa-
ren al sinds de ochtend op het strand. Chollie, Gwennie en Michael
slapend op de rode deken. Roodverbrand, gepekeld door de oceaan,
zure mond van het bier. Strandlopers, pelikanen, een hengelaar die
verderop op het strand een dertig centimeter lange goudglanzende
vis binnenhaalde. Lotto bleef lange tijd kijken tot zich een beeld
vormde dat hij uit een boek kende: rode zee waarin een stenen pad
zich ontrolde als de gekrulde tong van een kolibrie. Hij raapte een

schepje op dat een kind had laten liggen en begon te graven. Huid strak alsof er een laag rubberlijm overheen zat; hij was erg verbrand, maar daaronder genoten zijn spieren van de inspanning. Een sterk lichaam is een weelde. De zee murmelde en borrelde. Een voor een werden de andere drie wakker. Gwennie stond op, *plop plop* van bikini vlees. Allemachtig, hij zou haar van kruin tot teen willen aflikken. Ze keek wat hij aan het doen was. Ze begreep het. Stoere meid, piercing, zelf met pen en naalden aangebrachte tatoeages, maar haar ogen traanden over het randje eyeliner heen. Ze knielde neer en bulldozerde zand weg met haar onderarmen. Chollie en Michael jatten scheppen uit de wagen van de strandpolitie. Michael schudde een potje speed dat hij van zijn moeder had gepikt in zijn handpalm leeg en ze likten de pillen op. Ze groeven om beurten, lieten hun kaken knappen. Vier verwarde pubers begin oktober van de schemering tot ver in het donker. De maan kwam slonzig op, piste wit op het water. Michael verzamelde drijfhout, maakte een vuur. Hun knarsende boterhammen al lang geleden. Handen bebloed en onder de blaren. Het kon hun niets schelen. Voor het binnenste stuk, het begin van de spiraal, gooiden ze een strandwachtstoel op zijn kant en begroeven die, drukten het zand stevig aan. Een voor een vroegen ze zich hardop af wat deze zandsculptuur van Lotto voorstelde: een nautilus, een varenkrul, de melkweg. Draad dat van een klosje rolde. Natuurkrachten, volmaakt in hun schoonheid, volmaakt vergankelijk, raadden ze. Hij was te verlegen om 'tijd' te zeggen. Hij was met een droge tong wakker geworden, met de drang het abstracte concreet te maken, zijn nieuwe begrip vorm te geven: dat tijd er zo uitzag, als een spiraal. Hij genoot van de zinloosheid van alle inspanning, het vluchtige van het werk. De zee rukte op. Likte aan hun voeten. Verdrong zich aan de buitenkant van de spiraal, tastte zich een weg naar binnen. Toen het water het zand van de strandwachtstoel had weggespoeld en het wit als bot eronder blootlegde, ging er iets kapot en zwiepten de brokstukken de toekomst in. [Deze dag zou terugveren en overal zijn licht op laten schijnen.]

De avond daarna was alles al afgelopen. Chollie was high en overmoedig door de drugs in het donker van diezelfde strandwachtstoel gesprongen, die intussen weer overeind stond. Eén tel lang had zijn silhouet tegen de volle maan afgetekend gestaan, meteen daarna was hij met een misselijkmakende knak op zijn scheenbeen terechtgekomen. Michael had hem in allerijl naar het ziekenhuis gebracht, waarna Gwennie en Lotto alleen op het strand waren achtergebleven in de koude herfstwind en het donker. Gwennie pakte zijn hand. Lotto voelde zijn huid tintelen – dit was zijn moment – hij ging zijn maagdelijkheid verliezen. Ze reed op zijn stuur mee naar een feest in een verlaten huis in het moeras. Ze dronken bier en zagen de oudere jongens en meisjes stelletjes vormen rond het gigantische kampvuur tot Gwennie Lotto uiteindelijk meetrok, het huis door. Kaarsen op de vensterbanken, matrassen met glanzende armen, benen, billen, handen. [Lust! Oud verhaal vernieuwd in jonge lichamen.] Gwennie deed een raam open en ze klommen naar buiten, gingen op het dak van de veranda zitten. Hilde ze? Haar mascara vormde griezelige zwarte kartelranden op haar jukbeenderen. Ze drukte haar mond op de zijne en hij, die sinds hij aan het strand woonde geen meisje meer had gekust, voelde de vertrouwde withete gloed door zijn botten trekken. Het was een luidruchtig feest. Ze duwde hem achterover op het schurende teerpapier en hij keek op naar haar gezicht in de gloed en zij deed haar rokje omhoog en trok het kruis van haar onderbroek opzij en Lotto, die altijd startklaar was, al hard werd bij de abstractste voorstellingen van meisjes – pootafdrukken van een strandloper in de vorm van een kruis, vijfliterpakken melk die aan borsten deden denken – was er bij dit zo abrupte begin niet klaar voor. Het maakte niet uit. Gwennie propte hem naar binnen, ook al was ze droog. Hij sloot zijn ogen en dacht aan mango's, opengespleten papaja's, wrangzoete vruchten, druipend van het sap, en dat hielp, hij kreunde en voelde de warmte door zijn hele lichaam. Gwennie keek op hem neer met een lach die zich verspreidde over haar stukgebeten lippen en ze sloot haar ogen en dreef van hem weg en hoe verder ze weg raakte, hoe dichtter Lotto bij haar probeerde te komen, alsof hij achter een nimf aan zat in het struikgewas. Hij

moest aan zijn clandestiene pornoblaadjes denken, rolde haar op haar handen en knieën en ze lachte naar hem over haar schouder en hij sloot zijn ogen en beukte op haar in en voelde hoe ze als een kat haar rug kromde en begroef zijn vingers in haar haar en dat was het moment dat hij de vlammen uit het raam zag lekken. Hij kon niet stoppen. Kon het niet. Kon alleen maar hopen dat het huis zou blijven staan tot hij klaar was. Goddelijk, hier was hij voor gemaakt. Overal om hen heen was gekraak en een schroeiende hitte als van de zon en toen Gwennie onder hem sidderde, spatte hij een-twee-drie uiteen in haar.

Hij riep in haar oor dat ze weg moesten, snel, snel. Hij nam de tijd niet om zijn kleren te fatsoeneren, schoot naar de dakrand en sprong in de sagopalmen eronder. Gwennie kwam op hem afzweven met een rok die omhoogbloembladerde als een tulp. Ze kropen de bosjes uit, hij met een uit zijn gulp hangende pik, en werden met een spottend applaus door de brandweerlieden begroet. ‘Goed gedaan, Romeo,’ zei er een.

‘Lancelot,’ fluisterde hij.

‘Dan ben ik Don Juan,’ zei een agent, terwijl hij handboeien om Lotto’s polsen slingerde en daarna ook bij Gwennie. Het was een kort ritje. Ze meed zijn blik. Hij zou haar daarna nooit meer zien.

Wat volgde was de cel met de smerige trol van een wc in de hoek, Lotto die om zich heen grabbelde op zoek naar splinters die hij als mes kon gebruiken, het flakkerende peertje dat tegen de ochtend eindelijk sneuvelde in een regen van glas.

Thuis. Sallies grauwe gezicht, Rachel met haar hoofdje op Lotto’s borst, zuigend op haar duim. Eén jaar oud en nu al strak van de spanning. Er was besloten dat hij weg moest bij die onverlaten. Antoinette sloot de deur achter zich, liet haar duimen knakken en pakte de telefoon. Met genoeg geld gaan alle deuren open. Diezelfde middag nog was het geregeld. ’s Avonds schuifelde hij over een loopplank een vliegtuig in. Hij keek om. Sallie had Rachel in haar armen en allebei jammerden ze. Antoinette stond met haar handen in haar zij. Ze had verwrongen trekken. Woede, dacht hij. [Fout.]

De vliegtuigdeur ging achter Lotto dicht, jongen verbannen om zijn zonden.

Hij zou zich de reis naar het Noorden later niet meer kunnen herinneren, alleen de schok. 's Ochtends wakker worden in de zon van Florida, diezelfde dag naar bed in de koude grijsheid van New Hampshire. Een slaapzaal die naar jongensvoeten rook. Pijn in zijn buik van de honger.

Bij het avondeten in de eetzaal kletste er een stuk pompoentaart tegen zijn voorhoofd. Toen hij opkeek, zag hij de jongens om hem lachen. Iemand riep: 'Ach gos, arme Pompoentaart.' Iemand anders zei: 'Arme Floridataart.' En weer iemand anders zei: 'Boerenlultaart' en daar werd het hardst om gelachen, dus dat werd zijn bijnaam. Hij, die zijn hele leven lang overal in de klamme hitte had rondgelopen alsof hij de eigenaar van het land was [hij was de eigenaar van het land], voelde zijn schouders tegen zijn oren drukken toen hij zich over de koude harde grond uit de voeten maakte. Boerenlultaart, een dorpskinkel voor die jongens uit Boston en New York. Puisterig, zonder de schoonheid die hij als kind had gehad, te lang, te mager. Een zuiderling, minderwaardig. Zijn rijkdom, die hem vroeger uitzonderlijk had gemaakt, was hier te midden van al die andere rijkaards niets bijzonders.

Hij werd voor het ochtendgloren wakker, zat bibberend op de rand van zijn bed en zag het raam licht worden. Doem-doem, doem-doem deed zijn hart. De eetzaal met de koude pannenkoeken en te zacht gekookte eieren, de gang over de bevroren grond naar de kapel.

Hij belde elke zondag om zes uur 's avonds, maar Sallie was niet goed in babbelen en Antoinette ging nog nauwelijks de deur uit en had weinig meer te melden dan de inhoud van televisieprogramma's en Rachel was te klein om hele zinnen te maken. Het gesprek was altijd binnen vijf minuten afgelopen. Daarna de donkere zee die hij door moest zwemmen tot het volgende telefoontje. Niets in New Hampshire was warm. Zelfs de lucht had een amfibische kilte. Zodra de fitnessruimte om halfzes openging liet Lotto zich in het bubbelbad bij het zwembad zakken in een poging het ijs uit zijn botten te koken. Daar dobberde hij, in gedachten bij zijn vrienden, die hij in

de zon lachgas zag inhaleren. Als Gwennie in de buurt was geweest, zouden ze al op alle denkbare manieren seks hebben gehad, zelfs de ongeloofwaardigste. Chollie was de enige van wie hij post kreeg, al bestond die uit niet veel meer dan grappen op pornografische Ansichtkaarten.

Lotto fantaseerde over de balken in de fitnessruimte, die minstens vijftien meter hoog waren. Een zweefduik in het ondiepe zou overal een eind aan maken. Nee, hij zou de uitkijktoren beklimmen, een touw om zijn nek binden en springen. Nee. Hij zou het onderhoudshok binnen sluipen en het witte bleekpoeder pikken dat ze gebruikten om de wc's schoon te maken en dat als ijs oplikken tot zijn ingewanden naar buiten schuimden. Ook toen al zat er een theatraal element in zijn fantasie. Hij mocht niet thuiskomen met Thanksgiving en ook niet met kerst. 'Is dat nog steeds voor straf?' vroeg hij. Hij probeerde onverschillig te klinken, maar zijn stem trilde. 'O, liefje,' zei Sallie. 'Het is geen straf. Je moeder wil dat je een beter leven krijgt.' Een beter leven? Hier was hij Boerenlultaart. Hij gebruikte nooit schuttingtaal en kon dus niet eens over zijn eigen bijnaam klagen. Zijn eenzaamheid haalde nog gierender uit. Alle jongens deden aan sport en hij moest in de junioracht roeien en kreeg blaren op zijn handen, die tot eelt verhardden, hun eigen bolsters.

Hij werd bij de decaan geroepen. Die had gehoord dat Lancelot in de put zat. Zijn cijfers waren prachtig, hij was niet dom. Was hij ongelukkig? De wenkbrauwen van de decaan waren dikke rupsen die in één nacht tijd appelbomen kaal knagen. Ja, zei Lotto, hij was ongelukkig. Hmm, zei de decaan. Lotto was lang, intelligent, rijk. [Blank.] Jongens als hij waren voorbestemd om leiders te worden. Misschien, zei de decaan voorzichtig, zou hij wat hogerop in de pikorde kunnen komen als hij medicinale gezichtszeep kocht. Hij had een vriend die een recept voor hem kon schrijven. Hij zocht naar een blocnote om het nummer op te schrijven. In de open la zag Lotto een glimp van de vertrouwde vette glans van een pistool [Gawains nachtkastje, lederen holster.] Lotto moest er steeds aan denken toen hij zich door de

dagen erna sleepte, die korte glimp van dat wapen, het gewicht dat hij in zijn handen kon voelen.

In februari ging de deur van het lokaal van Engels open en kwam er een pad met een rode cape binnenwandelen. Het gezicht van een made. Pappige glans, dun haar. Er klonk gegniffel. Het mannetje trok de cape met een zwierige beweging van zijn schouders, schreef ‘Denton Thrasher’ op het bord. Hij sloot zijn ogen en toen hij ze weer opendeed, was zijn gezicht vertrokken van pijn en hield hij zijn armen uitgestrekt alsof hij iets zwaars droeg.

‘Schrei, schrei, schrei, schrei!’ fluisterde hij. ‘O, mensen, hard als steen!

Had ik uw tong en ogen, ik zou schreien,
Dat ’s hemels welving sprong! – Ze is weg, voor eeuwig! –
Ik weet of iemand leeft of dood is; zij
is dood als steen. Hier, reik me een spiegel aan;
Wordt zijn kristal door d’adem dof of vochtig,
dan leeft zij nog.’

Stilte. Geen gegniffel. De jongens zwegen.

Een onbekende ruimte in Lotto lichtte op. Hier was het antwoord op alles. Je kon jezelf dus achterlaten, veranderen in iets wat je niet was. Zo kon je het angstaanjagendste wat er op de wereld bestond – een klas vol jongens – stil krijgen. Lotto was vervaagd sinds zijn vader was gestorven. Op dit moment sprong zijn scherpte weer tevoorschijn.

De man zuchtte diep en werd weer zichzelf. ‘Jullie docent is door een of andere ziekte getroffen. Pleuritis. Waterzucht? Ik vervang hem. Ik heet Denton Thrasher. Goed,’ zei hij, ‘vertel me dan nu maar eens wat jullie aan het lezen zijn, knapen.’

‘*To Kill a Mockingbird*,’ fluisterde Arnold Cabot.

‘Godbewaar me,’ zei Denton Thrasher, en hij pakte de prullenmand en ging ermee langs de rijen, veegde alle paperbacks van de jongens erin. ‘Men dient zich verre te houden van minderwaardige

stervelingen als men nog nauwelijks een bres geslagen heeft in het werk van de Bard. Voordat ik met jullie klaar ben, zullen jullie Shakespeare zweten. En dit noemen ze een goede opleiding. Over twintig jaar zijn de Japanners heer en meester over ons.' Hij ging op de rand van zijn bureau zitten en steunde met zijn armen voor zijn kruis op het bureaublad. 'Vertel me eerst eens wat het verschil is tussen tragedie en komedie,' zei hij.

'Ernst tegenover humor. Zwaar tegenover licht,' zei Francisco Rodriguez.

'Fout,' zei Denton Thrasher. 'Een strikvraag. Er is geen verschil. Het is een kwestie van perspectief. Verhalen vertellen is een landschap en tragedie is komedie is toneel. Het hangt er alleen van af hoe je dat wat je ziet inkadert. Kijk maar,' zei hij, en hij vormde een vierkantje met zijn handen, dat hij door het lokaal liet bewegen tot het tot stilstand kwam bij de zielige jongen die ze Puddingnek noemden, omdat zijn nek in een golf over zijn kraag stulpte. Denton slikte in wat hij had willen zeggen en bewoog het vierkantje van zijn handen verder tot bij Samuel Harris, een snelle, populaire bruine jongen, de stuur van Lotto's boot, en zei: 'Tragedie.' De jongens lachten, Samuel het hardst van allemaal; zijn zelfvertrouwen was een muur van wind. Denton Thrasher bewoog zijn handen verder en liet ze bij Lotto's gezicht tot stilstand komen. Lotto zag de kraaloojes van de man op zich gericht. 'Komedie,' zei hij. Lotto lachte met de anderen mee, niet omdat hij de clou van een grap was, maar omdat hij Denton Thrasher dankbaar was dat hij hem het theater had geopenbaard. De enige manier, wist Lotto nu eindelijk, waarop hij in deze wereld kon leven.

Hij was Falstaff in de voorjaarsvoorstelling, maar zodra de schmink van zijn gezicht was gehaald, gleed zijn oude ongelukkige zelf weer op zijn plaats. 'Bravo!' zei Denton Thrasher toen Lotto in de klas een monoloog uit *Othello* voordroeg, maar er kon bij Lotto maar een klein lachje af toen hij naar zijn plaats terugkeerde. Bij het roeien versloeg zijn acht tijdens een training de wedstrijdacht. Hij mocht voortaan op slag zitten en het ritme bepalen. Toch was alles grauw,

zelfs toen de bomen uitliepen en de vogels terugkeerden.

In april belde Sallie in tranen op. Lotto mocht die zomer niet naar huis komen. ‘Er zijn... gevaren,’ zei ze, en hij wist dat ze bedoelde dat zijn vrienden daar nog steeds rondhingen. Hij stelde zich voor dat Sallie hen op de grote weg zag lopen en dat haar handen uit eigen beweging het stuur omgooiden om hen te vermorzelen. Hij verlangde er zo naar zijn zusje vast te houden; ze werd groter, ze zou zich hem niet herinneren. Sallies eten te proeven. Zijn moeders parfum te ruiken, haar met haar dromerige stem te laten vertellen over Mozes en Job alsof het mensen waren die ze had gekend. Alsjeblieft, alsjeblieft, hij zou het huis niet verlaten, fluisterde hij, en Sallie had bij wijze van troost gezegd dat ze hem die zomer in Boston zouden komen opzoeken, alle drie. Florida was in zijn herinnering stralend zonnig. Hij had het gevoel dat hij blind zou worden als hij er rechtstreeks naar keek. Zijn kindertijd was door het felle licht aan het zicht onttrokken, onmogelijk te zien.

Hij hing op. Geen hoop. Geen vrienden. In de steek gelaten. Hysterisch van zelfmedelijden.

Tijdens het eten vormde zich na een voedselgevecht met pepermuntbrownies een plan.

Toen het donker was en de bloesems aan de bomen op bleke motten leken, ging hij naar buiten.

De kamer van de decaan bevond zich in het bestuursgebouw; de kamer met de la met het pistool. Hij stelde zich voor hoe de decaan de volgende ochtend het bloedbad zou aantreffen, hoe hij huiverend achteruit zou deinzen.

Sallie en zijn moeder zouden van verdriet ontploffen. Mooi! Hij wilde dat ze de rest van hun leven zouden huilen. Hij wilde dat ze van verdriet zouden sterven om wat ze hem hadden aangedaan. Hij kreeg alleen slappe knieën als hij aan zijn zusje dacht. Maar zij was nog zo klein, ze zou niet beseffen wat ze kwijt was.

Het gebouw was een lichtloze steenklomp. Hij tastte naar de deur – niet op slot – die opengleed onder zijn hand. Het geluk was met hem. [Of iemand in elk geval.] Het licht aandoen zou te riskant zijn. Hij liet zijn hand tastend langs de muur gaan: prikbord, kapstok,

prikbord, deur, muur, deur, hoek. De rand van een grote, zwarte ruimte die de enorme gang vormde. Hij zag het allemaal voor zich alsof het klaarlichte dag was: aan het einde de dubbele trap met de bocht. De smalle gang op de eerste verdieping met aan weerszijden olieverfschilderijen van vlezige blanke mannen. Een oude boot die aan de plafondbalken hing. Overdag speelde het licht door de hoge dakramen. Vanavond waren het zwarte gaten.

Hij deed zijn ogen dicht. Hij zou moedig op het einde afgaan. Hij zette een stap en daarna nog een. Het tapijt was zo zacht onder zijn voeten en de leegte voor hem zo duizelingwekkend dat hij uitgelaten begon te rennen.

Al na drie stappen kreeg hij een klap in zijn gezicht.

Hij viel op zijn knieën en krabbelde over het tapijt verder. Weer een klap tegen zijn neus. Hij stak zijn arm uit, maar er was niets, wacht, daar was het weer en hij viel achterover, voelde het ding langs zich heen strijken. Zijn handen maaiden rond, raakten stof. Stof over hout, nee, geen hout, schuim met een stalen kern, nee, geen schuim, pudding met een stevige buitenkant? Voelde aan de onderkant. Voelde leer. Veters? Schoen? Hij kreeg een tik tegen zijn tanden.

Hij kroop als een krab achteruit, hoorde ergens een ijl, klaaglijk geluid vandaan komen en bewoog wild met zijn armen langs de muren, vond pas na een eeuwigheid het lichtknopje en zag in het akelig felle licht dat hij onder de boot stond die aan het plafond hing en die naar één kant overhelde door de vreselijkste kerstversiering ooit. Een jongen. Een dode jongen. Met een blauw aangelopen gezicht. Tong naar buiten. Bril scheef. Even later de herkenning: de arme Puddingnek, bungelend aan de boegbal van een boordacht. Hij was omhooggeklommen, had de lus geknoopt. Was gesprongen. Zijn shirt onder de pepermuntbrownie van het avondeten. Alle geluid stierf weg in Lotto's borst. Hij zette het op een lopen.

Na de politie en de ambulance kwam de decaan. Hij had donuts en een beker warme chocolademelk bij zich voor Lotto. Zijn wenkbrauwen dansten alle kanten op over zijn gezicht, in gedachten bij rechtszaken, een stroom van imitatiezelfmoorden, lekken naar kranten.

Hij zette Lotto bij zijn slaapzaal af, maar zodra de achterlichten in de verte verdwenen, liep Lotto weer naar buiten. Hij kon nu niet bij de andere jongens zijn, die daar onschuldige angstdromen lagen te hebben over meisjesonderdelen en zomerstages.

Toen de klok van de kapel drie uur sloeg, zat hij op het toneel in de aula.

De lange rijen stoelen droegen de herinnering aan lichamen. Hij haalde de joint tevoorschijn die hij van plan was geweest te roken vlak voor hij de loop tegen zijn tanden zou hebben gezet.

Alles was zo raar. Er klonk een luchtig gefluit achter het toneel rechts. Denton Thrasher kwam zonder bril en in een rafelige geruite pyjama het toneel over lopen met een toilettas in de hand.

‘Denton?’ zei Lotto.

De man tuurde het donker in, zijn toilettas tegen de borst geklemd. ‘Wie is daar?’ vroeg hij.

‘Halt, ik stel hier vragen. Geef acht; wie bent u?’ zei Lotto.

Denton kwam naar voren. ‘O Lancelot, jij bent het. Je jaagt me de stuipen op het lijf.’ Hij hoestte en zei: ‘Ruik ik het zwoele bouquet van cannabis?’

Lotto plaatste de joint tussen zijn uitgestrekte vingers en Denton nam een hijs.

‘Wat doe je hier in je pyjama?’ vroeg Lotto.

‘De vraag is, schat, wat jij hier doet.’ Hij ging naast Lotto zitten en zei toen met een scheef lachje. ‘Of zocht je mij?’

‘Nee,’ zei Lotto.

‘O,’ zei Denton.

‘Maar je bent er wel,’ zei Lotto.

Toen de joint opgerookt was, zei Denton: ‘Zo spaar ik geld uit. Ik slaap in de kleedkamer. Ik heb me neergelegd bij een armlastige oude dag. Het kan erger. Er zijn geen bedwantsen. En ik hou wel van dat klokgelui hier.’

Precies op dat moment luidde de klok halfvier. Ze lachten.

‘Ik heb vanavond een jongen gevonden die zich heeft verhangen. Zichzelf heeft opgehangen.’

Denton verstarde. ‘O, kind,’ zei hij.

‘Ik kende hem niet echt. Ze noemden hem Puddingnek.’

‘Harold,’ zei Denton. ‘Was hij het? Ik heb geprobeerd met hem te praten, maar hij was zo doodongelukkig. Jullie waren vreselijk. Beesten. O, jij niet, Lotto. Ik heb het natuurlijk niet over jou. Wat rot voor je dat jij hem nou net moest vinden.’

Lotto’s keel raakte ergens door verstopt en hij zag zichzelf aan de roeiboot bungelen tot de deur openging en het licht aanfloekte. Hij had het gevoel dat zelfs als hij de trap op geslopen was en de kamer van de decaan niet op slot was geweest en hij de la zou hebben opengemaakt en het gewicht van het pistool in zijn hand zou hebben gevoeld, iets in hem toch weerstand zou hebben geboden. Het zou nooit zo zijn afgelopen. [Klopt. Het was zijn tijd nog niet.]

Denton Thrasher nam Lotto in zijn armen en droogde zijn gezicht met de boord van zijn pyjamajas, waardoor een harige witte buik tevoorschijn kwam, en Lotto werd op de rand van het toneel gewiegd en rook aftershave en Listerine en te vaak tussen twee wassen door gedragen pyjama.

Die jongen op Dentons schoot, die Lancelot, zo jong. Tranen die verdergingen dan het recente verdriet en van dieper kwamen. Het maakte Denton bang. Vier uur. Die lieve Lancelot, zo talentvol, maar dit was een tikje veel, ook al zag Denton de aanzet van iets bijzonders in hem. Uiterlijk was hij eveneens veelbelovend, al leek het ook alsof er een of andere wezenlijke belofte vervlogen was en ruïnes in haar kielzog had achtergelaten, wat vreemd was, aangezien de jongen hooguit vijftien was. Nou ja, schoonheid kon misschien terugkomen. Over tien jaar zou hij adembenemend kunnen zijn, beter in dat grote, onhandige lijf van hem passen en in zijn charme zijn gegroeid: nu al had hij de aanwezigheid van een echte acteur op het toneel. Helaas, wist Denton, stikte het in de wereld van de echte acteurs. Jezus, de klok van halfvijf, hij werd hier gek. Denton kon dit verdriet niet aan. Hij was te zwak. [Verdriet is voor de sterken, die het als voedsel gebruiken om het vuur brandend te houden.] Hij dacht: straks kom ik niet meer van die jongen af. Hij kon maar één ding bedenken om de stroom van tranen te stuiten en in zijn wanhoop trok hij het joch

overeind, grabbelde in diens schoot en haalde de verbaasde, bleke worm uit zijn spijkerbroek, die goddank indrukwekkend opzwol in zijn mond en alleen dat was al genoeg om een einde te maken aan het snikken. Staf van de jeugd! En met de snelheid van de jeugd. O, hoe dat fiere, fiere vlees nu smolt, ontdooide, zich oploste in een kwakje dauw. Denton Thrasher veegde zijn mond af en kwam overeind. Wat had hij gedaan? De ogen van de jongen verdwenen in het donker. 'Ik ga naar bed,' fluisterde hij, en hij rende het gangpad af naar de deur, naar buiten. Jammer, dacht Denton. Dramatisch, om gedwongen de nacht in te vluchten. Hij zou het hier missen. Het speet hem dat hij Lancelot niet zou zien opgroeien. Hij stond op en boog. 'Vaarwel,' zei hij tegen het grote lege theater, en hij vertrok naar de kleedkamer om zijn spullen te pakken.

Samuel Harris, vroeg op voor zijn roeitraining, stond naar buiten te kijken toen hij de arme Boerenlultaart huilend over de donkere binnenplaats zag rennen. Al vanaf zijn aankomst halverwege het herfstsemester was het joch zo down geweest dat hij praktisch doorschijnend was van verdriet. Samuel was de stuur van Boerenlultaarts boot, zat dagelijks zowat bij hem op schoot, en ondanks het feit dat de jongen een beetje een paria was, maakte Samuel zich zorgen om hem: één meter negentig maar nog geen zeventig kilo en hij zag er ijskoud uit, zijn wangen net stukken platgeslagen varkenshaas. Het leek zonneklaar dat hij zichzelf iets zou aandoen. Toen Samuel Lotto de trap op hoorde stormen, deed hij zijn deur open en trok hem ruw naar binnen, voerde hem havermoutkoekjes die zijn moeder hem had gestuurd en wist op die manier het hele verhaal uit hem te krijgen. O, god, Puddingnek! Lotto zei dat hij, nadat de politie was geweest, uren in het theater had gezeten om tot rust te komen. Hij leek nog iets te willen zeggen, bedacht zich en stopte het weg. Het zette Samuel aan het denken. Hij probeerde te bedenken wat zijn vader, de senator, zou hebben gedaan en trok een ernstig mannengezicht. Hij strekte zijn arm uit en gaf Lotto schouderklopjes tot hij rustiger werd. Het voelde alsof ze een brug overgestoken waren, net voordat die instortte.

Een maand lang was Samuel er getuige van hoe Lotto zich over de campus sleepte. En toen de vakantie aanbrak, nam Samuel de jongen mee naar het zomerhuis van zijn familie in Maine. Daar, in het gezelschap van pa de senator en ma die wel wat weg had van een windhond en de ster van de debutantes van Atlanta's hoogste zwarte kringen was geweest, maakte Lotto kennis met zeilboten en strandpicknicks en vrienden in Lilly Pulitzerkleding en Brooks Brotherstruien, champagne, taarten die op de vensterbank stonden af te koelen, labrador-retrievers. Samuels moeder kocht gezichtszeep voor hem en geschikte kleren, zorgde dat hij goed at en niet krom stond. Hij vond zijn draai. Hij had succes bij een veertigjarige nicht van Samuel die hem in het botenhuis in het nauw dreef; bruine huid smaakte hetzelfde als witroze huid, ontdekte Lotto tot zijn verrukking. Toen ze naar school terugkeerden, was Lotto zo bruin dat de acneltekens op zijn wangen makkelijk over het hoofd te zien waren. Hij was blonder, meer ontspannen. Hij lachte, maakte grappen, leerde ruimte op te eisen op het toneel en daarbuiten. Door nooit te vloeken toonde hij zijn zelfverzekerdheid. Tegen de tijd dat het kerst was, was Samuels vriend nog populairder dan Samuel zelf, Samuel met zijn wervelwindzelfvertrouwen, met zijn glanzende grote bruine ogen, maar toen was het al te laat om dat erg te vinden. Elke keer als Samuel door de vele jaren van hun vriendschap heen naar zijn vriend keek, zag hij dat hij zelf een wonderdokter was gebleken, dat hij Lotto weer tot leven had gewekt.

Toen, kort voor Thanksgiving in het tweede jaar, trof Lotto bij thuiskomst van de wiskundeles een lijkbleke en stinkende Chollie aan, die met hangende schouders in de gang voor zijn deur zat. 'Gwennie,' zei Chollie, en hij klapte kermend dubbel. Lotto sleepte hem zijn kamer in. Hij kreeg een verward verhaal te horen. Gwennie had een overdosis genomen. Het kon niet dat ze dood was, gevaarlijke Gwennie die bruiste van het leven. Maar het was wel zo. Chollie had haar gevonden. Hij was weggelopen. Hij had nergens anders heen gekund dan naar Lotto. De beige linoleumvloer veranderde in de zee, die steeds opnieuw tegen Lotto's schenen sloeg. Hij ging zitten. Hoe

snel kon alles veranderen. Twee minuten geleden was hij nog een jongen geweest die aan zijn Nintendo liep te denken en zich druk maakte over asymptoten en sinussen. Nu was hij serieus, volwassen. Later, toen de jongens tot rust waren gekomen en ze pizza waren gaan eten in het stadje, zei Lotto tegen Chollie wat hij al sinds de nacht van de brand tegen Gwennie had willen zeggen: 'Ik zal voor je zorgen.' Hij voelde zich dapper. Lotto liet Chollie de rest van het schooljaar in zijn bed slapen; hij vond het niet erg om op de grond te liggen. [De hele verdere schooltijd en studententijd zou Chollie het geld dat Lotto hem graag gaf aannemen, de wereld in gaan en uiteindelijk weer terugkeren. Hij woonde zo veel mogelijk colleges bij, kreeg geen diploma's, maar leerde meer dan genoeg. Dat niemand Lotto verklikte, was omdat ze Lotto zo graag mochten, niet omdat ze ook maar iets om Chollie gaven, want Lotto was de enige die hem kon verdragen.]

De wereld was ongewis, had Lotto geleerd. Mensen konden er in een snelle, lullige rekensom van afgetrokken worden. Als je elk moment kon sterven, moest je zorgen dat je leefde!

Zo begon het tijdperk van vrouwen. Uitstapjes naar de stad, in poloshirt zweten in nachtclubs, lijntjes coke op modernistische salontafels, ouders een weekendje weg. 'Geef niks, man, maak je niet druk, de huishoudster zit er niet mee.' Triootje met twee meiden in iemands badkamer. 'Misschien kun je komende zomer naar huis komen,' zei Antoinette. 'O, nu wil je me weer,' zei Lotto sarcastisch, en hij weigerde. De dochter van de rector op het lacrosseveld. Zuigzonen. Weer naar Maine, de eenenveertigjarige nicht in een verlopen motel, buurmeisje in een hangmat, toeristenmeisje dat 's nachts naar de zeilboot kwam zwemmen. Samuel die zijn ogen jaloers ten hemel sloeg. Een Volvo stationcar, gekocht van Lotto's riante toelage. Zevenenhalve centimeter gegroeid in september, twee meter lang. Othello in het gelijknamige stuk met een Desdemona uit de stad, zeventien en daarbeneden gladgeschoren als een klein meisje, ontdekte Lotto. Thanksgiving bij Samuel thuis in New York. Met kerst nam Sallie Rachel en hem mee naar Montreal. 'Muvva niet?' zei hij, en hij probeerde niet te laten merken hoe gekwetst hij was. Sallie

kreeg een kleur. ‘Ze schaamt zich voor haar uiterlijk,’ zei ze voorzichtig. ‘Ze is tegenwoordig dik, lieverd. Ze komt het huis nooit meer uit.’ Toegelaten tot Vassar, de enige universiteit waar hij zich in zijn overmoed voor had aangemeld; een geweldig feest daar, een feest dat alle andere feesten overtrof, de enige reden voor zijn keus. Hij vierde het in het invalidentoilet met Samuels vijftienjarige zusje, dat een weekend over was. Vertel dit nooit, maar dan ook nooit aan Samuel! Woedende blik. Waar zie je me voor aan? Verrassing! Samuel ging ook naar Vassar, was overal toegelaten, maar wilde de lol met Lotto voor geen goud missen. Alleen magere Sallie en Rachel van vier, die eiste dat hij haar bleef dragen, waren bij zijn diploma-uitreiking. Muvva niet. Om zijn verdriet daarover te neutraliseren, stelde Lotto zich zijn moeder voor als de zeemeermin die ze ooit was geweest, niet de zwaarlijvige vrouw die haar had opgeslokt. In Maine bleek Samuels tweeënveertigjarige nicht helaas in Zwitserland te zitten. Samuels zus in oranje bikini had goddank een smachtend vriendje met een kapsel als een dweil, dat haar overal naliep. Eén meisje maar die hele zomer, een ballerina met een addertong: wat die met haar benen kon doen! Spelletjes croquet. Vuurwerk. Bier op het strand. Zeilregatta.

Toen was het alweer de laatste week van de zomer. Samuels ouders haalden met vochtige ogen de lijn van de nieuwe labradorpup uit de knoop die om de tafelpoot gewikkeld zat. ‘Kleine jongens worden groot,’ zei Samuels moeder in het kreeftrestaurant. De jongens, die zichzelf al als volwassen beschouwden – vier jaar ouder nu tenslotte! – waren aardig voor haar en hielden hun gezicht in de plooi.

Van de benauwde campus van de jongensschool naar het wonderland van de universiteit. Gemengde badkamers: ingezepte borsten. In de eetzaal: meisjes die softijs tongden. Binnen twee maanden noemden ze Lotto al ‘de pruimenkoning’. Het is niet zo dat hij geen eisen stelde, hij zag alleen de betovering in iedere vrouw. Oorlelletjes als olijven. Zacht gouden dons langs de slapen. Zulke dingen overtroffen de minder fraaie kanten. Lotto stelde zich een leven als antipriester voor, die zijn ziel aan seks wijdde. Hij zou als een oude sater sterven, naar het graf gedarteld worden door een huis vol sierlijke nimfen. Misschien bestonden zijn grootste talenten wel uit wat hij

in bed klaarspeelde. [Misvatting! Lange mannen hebben navenante ledematen, waardoor het voor het hart een zware belasting is om het bloed naar de laagste regionen te pompen. Hij wist anderen zo te charmeren dat ze geloofden dat hij veel beter was dan hij was.]

Zijn huisgenoten keken hun ogen uit bij de eindeloze stoet meisjes. Een ouderejaars vrouwenstudie, onder de vlooiën beten en met tepelpiercing, een meisje uit de stad met een vetrol die over de rand van haar gebleekte spijkerbroek gulpte, een ouderejaars neurologie, nuffig, dikke bril, gespecialiseerd in de omgekeerde amazone. De huisgenoten bekeken de trek door de gemeenschappelijke ruimte en als Lotto met het meisje zijn kamer in verdween, pakten zij het boek waarin ze het classificatiesysteem bijhielden.

Australianopithecus: Aussie met slap haar, zou later een beroemde jazzvioliniste zijn.

Virago stridenticus: punkmeid van onbestemd geslacht die Lotto in de stad had opgepikt.

Sirena unglatica: beste van haar jaar, fluwelig gezicht op een lijf van honderddertig kilo.

De meisjes wisten van niets. De huisgenoten zagen er geen kwaad in. Maar toen ze het boek na twee maanden aan Lotto lieten zien, was hij woedend. Hij raasde, noemde hen vrouwenhaters. Ze haalden hun schouders op. Vrouwen die neukten verdienden de minachting die ze kregen. Lotto deed wat mannen doen. Zij hadden de regels niet verzonnen.

De mannen nam Lotto nooit mee naar huis. Die kwamen niet in wat voor boek dan ook. Die bleven ongezien, die schimmen van hunkeringen in zijn bed, buiten zijn bed.

Het was de laatste uitvoering van het stuk van Lotto's studententoneelvereniging. *Hamlet*. De theaterbezoekers die binnenkwamen na het luiden van de koebel waren doorweekt; de wolken die al de hele dag drukkend boven het dal hadden gehangen waren opengebarsten. Ophelia werd naakt gespeeld, haar enorme tieten blauwgeaderd als stilton-kazen. Hamlet was Lotto en vice versa. Bij elke voorstelling had hij een staande ovatie gekregen.

In de donkere coulissen rekte hij zijn nekspieren en haalde diep adem vanuit zijn buik. Iemand stond te snikken, iemand stak een sigaret op. Geritsel in de zaal in het schemerdonker. Gefluister. 'Ja, ik ga bij een bank werken.' 'In de hottentottentententententoonstelling staan hottentottententen.' 'Toitoitoi.'

Weergalmende stilte. Het doek schoof open. Wachters kwamen aanstommelen. 'Wie is daar?' In Lotto ging een knop om en zijn leven verdween naar de achtergrond. Opluchting.

De schil van Lotto bleef in de coulissen kijken terwijl hij, Hamlet, het toneel op slenterde.

Hij werd pas weer zichzelf toen zijn wambuis van zweet doordrenkt was en hij stond te buigen en het rumoer van het publiek aanzwol tot een laatste staande ovatie. Professor Murgatroyd op de voorste rij, aan weerszijden ondersteund door zijn geliefde en de geliefde van zijn geliefde, die met zijn victoriaanse blauwkwoude 'Bravo, bravo' riep. Armvol bloemen. Meisjes met wie hij naar bed was geweest die hem de een na de ander omhelsden, vettige likken lipgloss op zijn tong. Wie was dat? Bridget met het spaniëlsnoetje die hem, o jee, tegen zich aan drukte. Ze hadden het – hoe vaak? – twee keer gedaan. [Acht.] Hij had gehoord dat ze zich zijn vriendin noemde, het arme ding. 'Ik zie je bij de afterparty, Bridge,' zei hij vriendelijk, terwijl hij zich losmaakte. Het publiek verdween de regen in. Ophelia kniep zachtjes in zijn arm. Tot straks? De twee keer dat ze tijdens repetities in het invalidentoilet hadden afgesproken waren niet onaangenaam geweest. Zeker, mompelde hij, en ze voerde haar gekkemeisjeslichaam af.

Hij sloot zichzelf op in een wc-hokje. Het gebouw liep leeg, de voordeuren gingen op slot. Toen hij weer tevoorschijn kwam, waren de kleedkamers uitgestorven. Alles was donker. Hij schminkte zich langzaam af, bekeek zichzelf bij het gedempte licht. Hij bracht nieuwe foundation aan om de putjes in zijn gezicht te camoufleren en liet de eyeliner zitten, die het blauw zo ophaalde. Het voelde goed om de laatste te zijn op deze heilige plek. Op elke andere plaats had hij er een hekel aan alleen achter te blijven. Maar vanavond was hij vervuld van de laatste glorie van zijn jeugd, van alles wat zijn leven tot dan

toe had beheld: het dampende Florida dat hij kwijt was, de schrijnende leegte die zijn vader had achtergelaten, zijn moeders hartsochtelijke geloof in hem, God die toekeek, de prachtige lichamen waar hij zich tijdelijk in had kunnen verliezen. Hij liet het allemaal in golven over zich heen spoelen. Hij nam de zinding van gevoelens mee door het donker en de regen naar het feestje voor de cast, dat hij al van een kilometer afstand hoorde, en kwam onder applaus binnen, terwijl hij van iemand een biertje in de hand gedrukt kreeg. Minuten of een eeuwigheid later stond hij op een vensterbank, terwijl de wereld achter hem oplichtte in de bliksem.

Bomen werden vonkende neuronen in silhouet. De campus snelle sintel, trage as.

Aan zijn voeten kolkte het feest met de nieuwste modes van begin jaren negentig, naveltopjes en piercings en honkbalpetjes om wijkende haarlijnen te camoufleren, in het uv-licht paars oplichtende tanden, bruine lipstick met een bruin randje en helixpiercings en motorlaarzen en zichtbare boxers en *bump & grind* en Salt-N-Pepa en groen oplichtende roos en deodorantstrepen en geaccentueerde jukbeenderen.

Op de een of andere manier was hij aan een lege waterkan gekomen, die iemand met sporttape op zijn hoofd had vastgemaakt. Er klonk groep: 'Lang leve de jonge waterprins.' Ai, foute boel. Zijn vrienden waren erachter gekomen waar zijn geld vandaan kwam. Hij had dat geheimgehouden, had verdorie in een aftandse Volvo rondgereden. Hij had geen shirt meer aan, viel hem opeens op, zo kon hij beter pronken met zijn spieren. Hij was zich ervan bewust hoe hij vanuit elke hoek van de kamer overkwam en wat de kan hem afnam in waardigheid, gaf hij terug in militaristische parmantigheid. Hij liet zijn borst opzwellen. Opeens had hij een fles gin in zijn hand en riepen zijn vrienden 'Lotto! Lotto! Lotto!' toen hij hem naar zijn mond bracht en een lange teug nam, die in zijn hersenen de volgende ochtend in vloeibare soldeer veranderd zou zijn en zijn gedachten ondoordringbaar zou maken, onmogelijk uit elkaar te houden.

'Het einde van de wereld is nabij,' brulde hij. 'Laten we neuken!'

Gejuich van de dansers aan zijn voeten.

Hij stak zijn armen in de lucht. [De noodlottige oogopslag.]

In de deuropening, opeens, zij.

Lang, in silhouet, nat haar dat door het ganglicht in een aureool veranderde, een stroom lichamen achter haar op de trap. Ze keek naar hem, maar hij kon haar gezicht niet zien.

Ze bewoog haar hoofd en toen kon hij de helft ervan zien, scherp afgetekend en duidelijk. Hoge jukbeenderen, volle lippen. Kleine oortjes. Ze was drijfnat van het lopen door de regen. Dat was waar hij het eerst voor viel: haar betovering door al het dreunen en dansen heen.

Hij had haar al eerder gezien, wist wie ze was. Mathilde nog wat. Een schoonheid als de hare wierp glinsteringen op de muur, zelfs vanaf de andere kant van de campus, deed alles wat ze aanraakte oplichten. Ze had zo mijlenver boven Lotto gestaan – zo mijlenver boven iedereen op de universiteit – dat ze een mythologische status had. Geen vrienden. IJzig. Ze bracht de weekends door in de stad; ze was fotomodel, vandaar de chique kleding. Ze ging nooit naar feesten. Olympisch, elegant op haar berg. Ja... Mathilde Yoder. Maar dankzij zijn triomf was hij klaar voor haar. Daar was ze voor hem.

Achter hem in de vernietigende storm, of misschien in hem, knetterde het. Hij sprong in de kronkelende menigte, stootte met zijn knie in Samuels oog, plette een meisje op de grond, het arme kind.

Lotto waadde door de menigte, de dansvloer over, naar Mathilde. Ze was één meter tachtig en droeg enkelsokjes. Ze had hakken aan waardoor haar ogen ter hoogte van zijn lip zaten. Ze keek kalm naar hem op. Meteen al hield hij van de lach die in haar verscholen zat en die niemand anders zou zien.

Hij was zich bewust van de dramatiek van de scène. En ook hoeveel mensen naar hen keken, wat een prachtig stel Mathilde en hij vormden.

Van het ene op het andere moment was hij als nieuw. Zijn verleden was weg. Hij zonk op zijn knieën en pakte Mathildes handen om ze tegen zijn hart te drukken. Hij riep naar haar omhoog: 'Trouw met me!'

Ze wierp haar hoofd in haar nek, waardoor haar witte slangenhals

ontbloot werd, lachte en zei iets wat in het lawaai verdronk. Lotto las 'Ja' op die goddelijke lippen van haar. Hij zou het verhaal tientallen keren vertellen en het uv-licht weer oproepen, de inslaande liefde. Alle vrienden door de jaren heen bogen zich naar hem over, stiekeme romantici, grijnzend. Mathilde die vanaf de andere kant van de tafel naar hem keek, onpeilbaar. Elke keer als hij het verhaal vertelde zei hij dat ze 'Zeker' had gezegd.

Zeker. Ja. Een deur viel achter hem dicht. Een andere, betere, zwaaide open.